

Повече отъ четиридесетъ дена лежахъ въ болницата. Най-сетнѣ, когато вече можахъ да стоя на крака и горѣ-долу се оправихъ да ходя, дадохъ ми отпускъ да си дойда. Между нашитѣ войски и турскиѣ имаше примирие. Съ много наши болни войници ни туриха върху слама въ фургонитѣ и желѣзницата ни откара покрай Одринъ за Бѣлгария. Покрай Одринъ минахме въ закрити фуруни. Отдалечъ само зърнахъ едно укрѣпление съ висока кула, па си

Крѣпоститѣ на Одринъ.

рекохъ: „колко ли кръвъ и тука ще се пролѣе“!

Ето така се върнахъ въ София, както ме виждате. Жалъ ми е, че не можахъ да вървя съ нашитѣ войници до Цариградъ“.

Иванъ Димитровъ изглеждаше слабъ, пожълтълъ, погрозналъ, едвамъ стои на нозѣ. Изсъхналиѣ и вгълбнали малки очи свѣтъха дълбоко въ главата му.

— О, малкий момъко! и ти си герой! И ти си показалъ смѣлость и издържливостъ въ този мж-